

“मीठे बच्चे- बाबा जसले तिमीलाई हीरा जस्तो बनाउनु हुन्छ, उहाँमा कहिल्यै पनि संशय आउनु हुँदैन, संशयबुद्धि बन्नु अर्थात् आफ्नो नोकसान गर्नु।”

प्रश्न:- मनुष्यबाट देवता बन्ने पढाइमा पास हुने मुख्य आधार के हो?

उत्तर:- निश्चय। निश्चयबुद्धि बन्ने साहस चाहिन्छ। मायाले यस साहसलाई तोड्छ। संशयबुद्धि बनाइदिन्छ। चल्दा-चल्दै यदि पढाइमा वा पढाउने सुप्रिम टिचरमा संशय आयो भने आफ्नो र अरुको धेरै नोकसान गर्छन्।

गीत:- तू प्यारका सागर है.....

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूलाई शिवबाबाले सम्झाइरहनु भएको छ, तिमी बच्चाहरूले बाबाको महिमा गर्छौ- हजुर प्यारका सागर हुहुन्छ। उहाँलाई ज्ञानको सागर पनि भनिन्छ। जबकि ज्ञानको सागर एक हुनुहुन्छ भने बाँकीलाई भनिन्छ अज्ञान किनकि यो ज्ञान र अज्ञानको खेल हो। ज्ञान छ नै परमपिता परमात्मसँग। यस ज्ञानद्वारा नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ। यस्तो होइन- कुनै नयाँ दुनियाँ बनाउनु हुन्छ। दुनियाँ त अविनाशी छ नै। केवल पुरानो दुनियाँलाई परिवर्तन गरेर नयाँ बनाउनु हुन्छ। यस्तो होइन प्रलय हुन्छ। सारा दुनियाँ कहिल्यै विनाश हुँदैन। पुरानो छ त्यो परिवर्तन भएर नयाँ बनिरहेको छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- यो पुरानो घर हो, जसमा तिमी बसेका छौ। जानेका छौ- हामी नयाँ घरमा जान्छौं। जसरी पुरानो दिल्ली छ। अब पुरानो दिल्ली मेटिन्छ, त्यसको सट्टा अब नयाँ दुनियाँ बन्छ। अब नयाँ कसरी बन्छ? पहिला त त्यसमा रहनेहरू लायक बन्नु पर्छ। नयाँ दुनियाँमा त हुन्छन् सर्वगुण सम्पन्न.... तिमी बच्चाहरूको यो लक्ष्य-उद्देश्य पनि छ। पाठशालामा लक्ष्य-उद्देश्य त हुन्छ नि। पढ्नेले जानेका छन्- म सर्जन बन्छु, वकिल बन्छु...। यहाँ तिमीलाई थाहा छ- हामी आएका छौं मनुष्यबाट देवता बन्न। पाठशालामा लक्ष्य-उद्देश्य बिना त कोही बस्न सक्दैन। तर यो यस्तो अद्भुत पाठशाला हो जहाँ लक्ष्य-उद्देश्यलाई बुझेर, पढेर फेरि पनि पढाइ छोडिदिन्छन्। सम्झन्छन् यो गलत पढाइ हो, यो लक्ष्य-उद्देश्य हुँदै होइन, यस्तो कहिल्यै हुन सक्दैन। पढाउनेमा पनि संशय आउँछ। त्यस पढाइमा त पढ्न सक्दैनन् अथवा पैसा छैन, हिम्मत छैन भने पढ्न छोडिदिन्छन्। यस्तो त भनिदैन- कानूनको पढाइ नै गलत छ, पढाउने गलत छन्। यहाँ त मनुष्यको अनौठो बुद्धि छ। पढाइमा संशय भयो भने भनिदिन्छन्- यो पढाइ गलत छ। भगवानले पढाउनु भएको नै होइन, बादशाही आदि केही मिल्दैन.... यी सबै गफ हुन्। यसरी धेरै बच्चाहरूले पढ्दा-पढ्दै फेरि छोडिदिन्छन्। सबैले सोध्छन्- तिमीले त भन्थ्यौ भगवानले हामीलाई पढाउनु हुन्छ, जसद्वारा मनुष्यबाट देवता बन्छौं फेरि यो के भयो? होइन, ती सबै गफ थिए। भन्छन्- लक्ष्य-उद्देश्य मेरो समझमा आएन। कति छन् जसले निश्चयसँग पढ्थे, संशय आएपछि पढाइ छोडिदिए। निश्चय कसरी भयो फेरि संशय बुद्धि कसले बनायो? तिमीले भन्छौ- यदि उनीहरूले पढेका भए धेरै उच्च पद पाउन सक्थे। धेरैले पढिरहन्छन्। कानून पढ्दा-पढ्दै बीचैमा छोडिदिन्छन्, अरु भने पढेर वकिल बन्छन्। कोही पढेर पास हुन्छन्, कोही फेल हुन्छन्। तैपनि कुनै न कुनै सानो पद पाउँछन्। यो त ठूलो परीक्षा हो। यसमा धेरै साहस हुनुपर्छ। एक त निश्चय बुद्धिको साहस हुनुपर्छ। माया यस्तो छ उतिखेर निश्चय, उतिखेर संशय बुद्धि बनाइदिन्छ। आउँछन् धेरै पढ्नको लागि तर कोही मन्दबुद्धिका हुन्छन्, नम्बरवार पास हुन्छन् नि। अखबारमा पनि लिस्ट निस्कन्छ। यहाँ पनि त्यस्तै हो, आउँछन् धेरै पढ्नको लागि। कोही राम्रो बुद्धि भएका छन्, कोही मन्द बुद्धिका छन्। मन्द बुद्धि हुँदा-हुँदा फेरि कुनै न कुनै संशयमा आएर छोडेर जान्छन्। फेरि अरुलाई पनि नोकसान पारिदिन्छन्। संशयबुद्धि विनश्यन्ती भनिन्छ। उनीहरूले उच्च पद पाउन सक्दैनन्। निश्चय पनि छ तर पूरा पढ्न सक्दैनन् भने कहाँ पास हुन्छन् किनकि बुद्धि कुनै कामको हुँदैन। धारणा हुँदैन। म आत्मा हुँ- यो बिसिन्छन्। बाबा भन्नहुन्छ- म तिमी आत्माहरूको परमपिता हुँ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबा आउनु भएको छ। कसैलाई धेरै विघ्न पर्यो भने उनीहरूलाई संशय आउँछ, भनिदिन्छन्- मलाई फलानी ब्राह्मणीको व्यवहारले गर्दा निश्चय हुँदैन। अरे ब्राह्मणी जस्तो भए पनि तिमीले पढ्नु त पर्छ नि। टिचरले राम्ररी पढाउँदैनन् भने सोच्छन्- यिनलाई पढाउनु छुटाइदिउँ। तर तिमीले त पढ्नु छ नि। यो पढाइ हो बाबाको। पढाउने उहाँ परम शिक्षक हुनुहुन्छ। ब्राह्मणीले पनि उहाँकै ज्ञान सुनाउँछन् भने ध्यान पढाइमा हुनुपर्छ नि। पढाइ बिना परीक्षा पास हुन सकिन्न। तर बाबामा निश्चय टुटेपछि

फेरि पढाइ छोडिदिन्छन्। पढ्दा-पढ्दै टिचरमा संशय आउँछ- यिनीद्वारा यो पद प्राप्त होला वा नहोला अनि फेरि पढाइ छोडिदिन्छन्। अरूलाई पनि बिगारिदिन्छन्, ग्लानि गरिदिनाले अझै नोकसान पाउँछन्। धेरै घाटा पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यहाँ यदि कसैले पाप गर्छ भने उसलाई सयगुणा दण्ड हुन्छ। एक निमित्त बन्छ, धेरैलाई बिगार्न। त्यसैले जे जति पुण्य आत्मा बन्द्यो फेरि पाप आत्मा बन्छ। पुण्य आत्मा बन्छन् नै यस पढाइद्वारा र पुण्य आत्मा बनाउने एउटै बाबा हुनुहुन्छ। यदि कसैले पढ्न सक्दैन भने अवश्य पनि कुनै खराबी छ। त्यसै भनिदिन्छन्- जो नसिब, मैले के गर्ने? मानौं हर्टफेल हुन्छन्। जो यहाँ आएर मरजीवा बन्छन्, उनीहरू फेरि रावण राज्यमा गएर मरजीवा बन्छन्। हीरा जस्तो जीवन बनाउन सक्दैनन्। मनुष्यले हर्टफेल भयो भने अर्को जन्म लिन्छन्। यहाँ हर्टफेल भयो भने आसुरी सम्प्रदायमा जान्छन्। यो हो मरजीवा जन्म। नयाँ दुनियाँमा जानको लागि बाबाका बन्छन्। आत्माहरू जान्छन् नि। हामी आत्माहरूले यो शरीरको भान छोडिदियो भने सम्झन्छन् यो देही-अभिमान छ। आत्मा अर्कै चीज हो, शरीर अर्कै चीज हो। एक शरीर छोडेर अर्को शरीर लिन्छौं त्यसैले अवश्य भिन्नै चीज भयो नि। तिमीले सम्झन्छौ- हामी आत्माहरूले श्रीमत अनुसार यस विश्वमा स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौं। मनुष्यलाई देवता बनाउने कला सिक्नु पर्ने हुन्छ। यो पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- सत्सङ्ग कुनै पनि होइनन्। सत्य त एउटै परमात्मालाई भनिन्छ। उहाँको नाम हो शिव, उहाँले नै सत्ययुगको स्थापना गर्नुहुन्छ। कलियुगको अवधि अवश्य पनि पूरा हुनु छ। सारा दुनियाँको चक्र कसरी घुम्छ, यो गोलाको चित्रमा स्पष्ट छ। देवता बन्नको लागि संगमयुगमा बाबाको बन्छौ। बाबालाई छोड्यौ भने फेरि कलियुगमा जान्छौ। ब्राह्मणपनमा संशय आयो भने गएर शूद्र घरानाका हुन्छौ। फेरि देवता बन्न सक्दैनौ।

बाबाले यो पनि सम्झाउनु हुन्छ- कसरी अहिले स्वर्गको स्थापनाको जग लागिरहेको छ। जग राख्ने पनि समारोह फेरि उद्घाटनको पनि समारोह हुन्छ। यहाँ त छ गुप्त। यो तिमीलाई थाहा छ- हामीले स्वर्गको लागि तयारी गरिरहेका छौं। फेरि नर्कको नाम रहँदैन। अन्त्यसम्म जतिञ्जेल बाँचिन्छ, अवश्य पढ्नु छ। पतित-पावन एउटै बाबा हुनुहुन्छ, जसले पावन बनाउनु हुन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- यो हो संगमयुग, जब बाबा पावन बनाउन आउनु हुन्छ। लेख्नु पनि पर्छ- पुरुषोत्तम संगमयुगमा मनुष्य नरबाट नारायण बन्छन्। यो पनि लेखिएको छ- यो तिम्रो ईश्वरीय जन्म सिद्ध अधिकार हो। बाबाले अहिले तिमीलाई दिव्य दृष्टि दिनुहुन्छ। आत्माले जान्दछ- मेरो ८४ जन्मको चक्र अब पूरा भएको छ। आत्माहरूलाई बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ। आत्माले पढ्छ, फेरि पनि देह-अभिमान घरी-घरी आउँछ किनकि आधाकल्पको देह-अभिमान छ नि। त्यसैले देही-अभिमान बन्न समय लाग्छ। बाबा बस्नु भएको छ, समय मिलेको छ। हुन त ब्रह्माको आयु १०० वर्ष भन्छन् वा कम पनि हुन सक्छ। मानौं ब्रह्मा गए, यस्तो त होइन स्थापना हुँदैन। तिम्रो सेना त बसेका छौ नि। बाबाले मन्त्र दिनु भएको छ, पढ्नु छ। सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ, यो पनि बुझिमा छ। यादको यात्रामा रहनु छ। यादद्वारा नै विकर्म विनाश हुन्छ। भक्तिमार्गमा सबैबाट विकर्म भएको छ। पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँ दुवैको गोला तिम्रो सामुन्ने छ। त्यसैले तिमीले लेख्न सक्छौ- पुरानो दुनियाँ रावणराज्य मुर्दाबाद! नयाँ दुनियाँ ज्ञान मार्ग रामराज्य जिन्दाबाद! जो पूज्य थिए उनै पुजारी बनेका छन्। कृष्ण पनि पूज्य गोरो थिए फेरि रावणराज्यमा पुजारी कालो बन्छन्। यो सम्झाउन त सहज छ। पहिला जब पूजा सुरु हुन्छ, ठूला-ठूला हीराका लिंग बनाउँछन्, धेरै मूल्यवान् हुन्छन् किनकि बाबाले यति धनवान बनाउनु भएको छ नि। उहाँ स्वयं नै हीरा हुनुहुन्छ, त्यसैले आत्माहरूलाई पनि हीरा जस्तै बनाउनु हुन्छ। त्यसैले उहाँलाई हीरा बनाएर राख्नु पर्छ नि। हीरा सदैव बीचमा राख्छन्। पुखराज आदिको साथमा त त्यसको मूल्य हुँदैन त्यसैले हीरालाई बीचमा राखिन्छ। यिनीद्वारा ८ रत्न विजय मालाका दाना बन्छन्। सबैभन्दा धेरै मूल्य हुन्छ हीराको। अरू त नम्बरवार बन्छन्, बनाउनु हुन्छ शिवबाबाले। यी सबै कुरा बाबा सिवाय त अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन। पढ्दा-पढ्दै आश्चर्यवत् बाबा-बाबा भन्छन् फेरि जान्छन्। शिवबाबालाई बाबा भन्छन्, त्यसैले उहाँलाई कहिल्यै छोड्नु हुँदैन। फेरि भनिन्छ तकदिर। कसैको तकदिरमा धेरै छैन भने फेरि कर्म नै यस्तो गर्छन् अनि सयगुणा दण्ड चढ्छ। पुण्य आत्मा बन्नको लागि पुरुषार्थ गरेर फेरि पाप गर्नाले सयगुणा पाप हुन्छ। फेरि होचै (बाउन्ने) रहन्छन्, बढ्ने सक्दैनन्। सयगुणा दण्ड थपिएपछि अवस्था शक्तिशाली हुँदैन। बाबा जसद्वारा तिमी हीरा जस्तो बन्छौ, उहाँमा किन संशय आउँछ? कुनै कारणले पनि बाबालाई छोड्यौ भने दुर्भाग्य भनिन्छ। जहाँ रहेर पनि बाबाको याद गर्नु छ, अनि सजायबाट छुटिन्छ। यहाँ तिमी आउँछौ नै पतितबाट पावन बन्न। बिगतमा कुनै यस्तो कर्म गरेको भए शरीरको कर्म भोगाई पनि कति चल्छ। अहिले तिमी आधाकल्पको लागि यसबाट छुट्छौ।

आफूलाई हेर्नु छ- मैले कति आफ्नो उन्नति गरेको छु? अरूको सेवा गर्छु? लक्ष्मी-नारायणको चित्रमा पनि माथि लेख्न सक्छौ- यो हो विश्वमा शान्तिको राजाई जुन अहिले स्थापना भइरहेको छ। यो हो लक्ष्य-उद्देश्य। त्यहाँ १०० प्रतिशत पवित्रता, सुख-शान्ति हुन्छ। यिनको राज्यमा अर्को कुनै धर्म हुँदैन। अहिले जो यति धर्म छन् तिनको अवश्य विनाश हुन्छ। सम्झाउने धेरै बुद्धि चाहिन्छ। नत्र आफ्नो अवस्था अनुसार नै सम्झाउँछन्। चित्रको अगाडि बसेर विचार चलाउनु पर्छ। ज्ञान त मिलेको छ। बुझेका छौ भने बुझाउनु पनि पर्छ। त्यसैले बाबाले म्युजियम बनाइरहनु हुन्छ। स्वर्ग जाने द्वार- यो नाम पनि राम्रो छ। ती हुन् दिल्ली गेट, इण्डिया गेट। यो हो फेरि स्वर्गको गेट। तिमौले अहिले स्वर्गको गेट खोलिरहेका छौ। भक्तिमार्गमा यसरी अल्मलिन्छौ, जसरी भूल-भूलैयामा अल्मलिन्छन्। कसैलाई पनि मार्ग मिल्दैन। सबै भित्र फँस्छन्- मायाको राज्यमा। फेरि बाबा आएर निकाल्नु हुन्छ। कसैलाई निस्कने दिल हुँदैन भने बाबाले पनि के गर्न सक्नुहुन्छ? त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- महान् दुर्भाग्यशाली पनि यहीँ देख्न सक्छौ, जसले पढाइलाई छोडिदिन्छन्। संशयबुद्धि बनेर जन्म-जन्मान्तरको लागि आफ्नो हत्या गरिदिन्छन्। त कहिँ बिग्रियो भने फेरि यस्तो हुन्छ। ग्रहदशा लागेपछि गोरो बन्नुको साटो कालो बन्छन्। गुप्त रूपमा आत्माले पढ्छ, आत्माले नै शरीरद्वारा सबैथोक गर्छ, आत्माले शरीर बिना त केही गर्न सक्दैन। आत्मा निश्चय हुनमा नै मेहनत छ। आत्मा निश्चय गर्न सकेनन् भने फेरि देह-अभिमानमा आउँछन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरुप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरुलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरुको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सुप्रिम टिचरको पढाइले हामीलाई नरबाट नारायण बनाउँछ, यही निश्चयसँग ध्यान दिएर पढाइ पढ्नु छ, पढाउने टिचरलाई हेर्नु छैन।

२) देही-अभिमानि बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ, मरजीवा बनेका छौ त्यसैले यस शरीरको भान छोडिदिनु छ। पुण्य आत्मा बन्नु छ, कुनै पनि पाप कर्म गर्नु हुँदैन।

वरदान:- स्व-स्थितिको सीटमा स्थित रहेर परिस्थितिमाथि विजय प्राप्त गर्ने मास्टर रचयिता भव कुनै पनि परिस्थिति, प्रकृतिद्वारा आउँछ। त्यसैले परिस्थिति रचना हो र स्व-स्थितिवाला रचयिता हो। मास्टर रचयिता वा मास्टर सर्वशक्तिमानले कहिल्यै हार खान सक्दैन। असम्भव छ। यदि कसैले आफ्नो सीट छोड्छ भने उसले हारछ। सीट छोड्नु अर्थात् शक्तिहीन बन्नु। सीटको आधारमा शक्ति स्वतः आउँछ। जो सीटबाट तल झर्छ, उसलाई मायाको धूलो लाग्छ। बापदादाका प्रिय, मरजीवा जन्मधारी ब्राह्मण कहिल्यै देह-अभिमानको माटोमा खेल्न सक्दैनन्।

स्लोगन:- दृढताले कडा संस्कारलाई पनि मै न जसरी पगालिदिन्छ।